Haskó László

Fejjel a falnak

VISSZHANG - LXIII. évfolyam, 16. szám, 2019. április 18.

Kevés olyan abszurd aljasság létezik, amelynek elkövetését ne tételezném föl vitéz alcsúthdobozy Orbán Viktorról, Magyarország kormányzójáról, ha létérdeke – a hatalomban maradás – úgy kívánja. Biztos voltam benne, hogy a jövő évi Trianon-centenáriumra nagy dobással készül, de ekkorára és ilyen pokolian veszélyesre nem mertem számítani. Ő egészen az idei tavaszig pontosan érezte, meddig mehet szembe a világgal. Először a Soros–Juncker-plakátokkal ütközött fejjel a falnak. Látszólag csak enyhe agyrázkódást szenvedett, de a hozzáértők látják, hogy a koponyán belüli károsodás nagyobb. Csak ennek tudható be, hogy újra nekiront fejjel a kőfalnak. Ezt már valószínűleg és remélhetően nem élheti túl politikailag. Itt volna az ideje. Azonban magával ránthatja az országot is a politikai másvilágra. Nyugodtan mondhatjuk, hogy a politikai pokolba. Ugyanis az Európa Unióban maradás válik lehetetlenné. A kívül kerülés pedig előbb-utóbb fegyveres konfliktusokhoz vezet. Az utolsó esély most kínálkozik az ország megmentésére. Budapestre vár a feladat. Meg kell akadályoznunk az Alkotmány utcai Trianon-emlékmű fölépítését! Megkísérlem világossá tenni, hogy miért. Sok oka van annak...

De ahogy a harang hiánya magyarázza a harangozás elmaradását, úgy tagadja uniós tagságunk mindenféle Trianonra emlékezés, hivatkozás, ünneplés és siránkozás értelmét. Trianon ugyanis nincs érvényben. Nemcsak az első világháborút lezáró békeszerződés, hanem a másodikat lezáró párizsi is megszűnt létezni. Az unió nemcsak „visszaadta”, amit Trianonnál elveszteni gondolunk, hanem megkaptuk ráadásnak a fél keresztény világot. Rómát, Párizst, Berlint, Bécset. London is a miénk volt egy darabig, amíg meg nem unt minket. Nagyárad, Kolozsvár, Pozsony és a Magas-Tátra is megvan, mindössze azt kellene tudomásul venni, hogy nem *csak* a miénk. Ép ésszel nem volna nehéz, mert Trianon előtt még ennyire sem *csak* a miénk volt. Többé volt Bécsé, kevésbé Budapesté. Két gyalázatos háborúban való bűnös részvétellel próbáltunk a nemzeti hazugságnak igazságot szerezni. Nem sikerült, mert nem sikerülhetett. És a Justice for Hungary szlogenre a válasz a szovjet Vörös Hadsereg képében érkezett meg. Szerencsénkre átvészeltük azt is. És most, szabad ésszel tévedéseinknek és hazugságainknak óhajtunk grandiózus emlékművet állítani. No meg évszázados bűneinknek, amelyeket mi nem, de a szomszéd népek és egész Európa természetesen számon tartanak.

Június negyedikét kinevezték a „nemzeti összetartozás napjának”. Ha a fideszes urak rendelkeznének humorérzékkel, azt mondanám: vicces. Ugyanis ők csak a nemzet megosztásán munkálkodnak. Politikájuk lételeme a kirekesztés és a kirekesztettek iránti gyűlölet szítása. Ők megsemmisítendő ellenség nélkül nem léteznének. Trianon ünneplése a megosztás és a gyűlölködés magasiskolája. Végtére a gyűlölet is összetartozás. Fél Magyarország és kétharmad Európa ellenségnek van kikiáltva. A szegény, szerencsétlen, ámde jóságos és szerfölött tehetséges magyarokat irigységből bünteti az aljas világ. A vén hülye Clemenceau bal lábbal kelt fel, és százezer négyzetkilométer ősi magyar földet Romániának adott. Nem a monarchia támadta meg „kutya Szerbiát”, hanem fordítva. És hasonló emeletes hazugságok alkotják az árpádsávos Nagy-Magyarország-térképesek történelmi ismeretrendszerét. Ők elhiszik majd az ünneplés dörgedelmes hazugságait. Istenük bocsássa meg nekik! Nem tudják, mit cselekszenek. Uniós társaink természetesen egész mást fognak gondolni. És ezt a politikát alig hiszem, hogy az unión belül tolerálni lehet. Itthon sem szabadna. Azonban a Trianon-kérdésben a kormánynak végképp nincs ellenzéke. A revízió ügyében csak egy törpe kisebbség mer nyíltan szembeszállni a kurzus hazugságaival. A tisztességes oldalon megy a gyáva egyrészt-másrészt.

Valójában ma már politikai szempontból teljesen mindegy lenne, ki a felelős a háborúkért, és hogy a békeszerződések mit szabtak ki a vesztesekre. Ez csak a történettudományra tartozik. Azonban a

semmirekellő, semmittevő populista kurzusnak szüksége van olcsó szavazatokra. Másmilyet ugyanis nem kapnak. A haszonélvező nemzeti tolvajok kis körein kívül csak nacionalista homályállapotban és soviniszta kómában szenvedők szavaznak rájuk. Nekik pedig létfenntartó mindennapi vitamin a sosemvolt Nagy-Magyarország és a világ gonoszságát napnál fényesebben bizonyító trianoni árulás. Kell nekik a kábítószer, az önámítás, kell az emlékmű!

Az, hogy az illetékes, Tarlós főpolgármester (Fidesz) elvtárs hallgat, az összetartozó magyar nemzet legtermészetesebb dolga. Ő is kómában van. És Karácsony? És Puzsér? Ők is. És mi?